

ДЖЕФРИ АРЧЪР НИКОГА НЯМА ДА СЪЖАЛЯВАШ

Превод от английски: Цветана Генчева, 2005

chitanka.info

И така, решението бе взето: Дейвид щеше да остави всичко на Пат. Ако единият от двамата почине, другият щеше да бъде осигурен до края на живота си. Дейвид бе преценил, че това е най-малкото, което може да направи за човека, на чиято подкрепа разчиташе години наред, особено след неговата изневяра.

Познаваха се открай време, защото родителите им бяха близки приятели. И двете семейства се надяваха някой ден Дейвид да се ожени за сестрата на Пат, Рут и така и не успяха да скрият изненадата си — а баща на Пат неодобрението си — когато двамата се събраха да живеят заедно, особено след като Дейвид бе с цели три години по-млад от Пат.

От известно време Дейвид отлагаше с надеждата, че ще се появи някакво магическо избавление, въпреки че през последните девет месеца напористият брокер, представител на животозастрахователна компания „Женева“, Марвин Робък, го притискаше за среща. През първия понеделник на десети месец той се обади отново и този път Дейвид се съгласи, макар и с огромно нежелание. Избра дата, в която бе сигурен, че Пат има нощно дежурство в хотела и помоли Робък да дойде до тях — по този начин щеше да изглежда така, сякаш брокерът го преследва.

Дейвид поливаше цъфналият в алено нидулариум на масата в антрето, когато Мартин Робък звънна. След като сипа на посетителя си чаша „Будвайзер“, Дейвид му обясни, че вече е сключил всички видове застраховки, от които се нуждае: за кражба, за злополука, за колата, за собствеността, здравна, дори за почивките.

— Ами застраховка живот? — попита Марвин и се облиза.

— Не ми трябва — реши Дейвид. — Заплатата ми е добра, имам сигурност, а освен това ще наследя всичко, което притежават родителите ми.

— Не смятате ли, че е разумно да разчитате на една хубава кръгла сума, която ще ви се полага на шейсетия, или шейсет и първия ви рожден ден? — попита Марвин, докато продължаваше да напъва врата, която нямаше откъде да знае, че вече е широко отворена. — Все пак човек не знае какво го чака зад ъгъла.

Дейвид отлично знаеше какво го чака зад ъгъла, но въпреки това попита невинно:

— И за какви пари говорим?

— Това зависи от сумата, която в момента печелите — отвърна Марвин.

— Сто и двайсет хиляди долара на година — отвърна небрежно Дейвид, тъй като това бе двойно повече от реалните му доходи.

Марвин остана силно впечатлен, а Дейвид мълчеше, докато гостът му бързо пресмяташе.

— И така — заговори най-сетне Марвин, — предлагам ви половин милион долара като предварителна стойност. Все пак — добави той и бързо прокара пръст по актюерната таблица, която бе извадил от металното си куфарче, — вие сте само на двайсет и седем, така че сумите ще бъдат по силите ви. Можете дори да се спрете на по-голяма сума, ако сте сигурни, че доходите ви ще продължат да растат през следващите няколко години.

— През последните седем непрекъснато нарастваха — отвърна Дейвид, и този път каза истина.

— Какво работиш, приятелю? — попита го Марвин.

— Занимавам се с ценни книжа, акции и облигации — отвърна Дейвид, без да уточнява каквото и да е за малката фирма, в която работеше. Не спомена, че там все още го водят за млад специалист.

Марвин отново се облиза, въпреки че на безброй квалификационни курсове го бяха предупреждавали да не прави така, особено когато му предстои да сключи някоя зашеметяваща сделка.

— Според теб, на каква сума да се спра? — попита Дейвид, за да е сигурен, че всяко предложение излиза от Марвин.

— Един милион ще бъде добре при твоя кредитен потенциал — отвърна Марвин и отново погледна таблиците. — Отначало вноските ще бъдат малко височки, но с течение на годините, като имаш предвид инфлацията и непрекъснатото покачване на заплатата, ще ти се сторят нищожни.

— Колко ще трябва да плащам на месец, за да получа накрая милиона? — попита Дейвид, докато се стараеше да създаде впечатлението, че се е вързал.

— Ако приемем шейсетия ти рожден ден за краен срок на договора, малко над хиляда долара на месец — пресметна Марвин, говорейки така, сякаш ставаше въпрос за дребни пари. — Не забравяй, че шейсет процента се приспадат от данъците, така че това ще ти струва около петдесет долара на ден, а ще получиш милиона тъкмо

когато най-много имаш нужда от него. Между другото, тези хиляда долара няма да се променят във времето. Не се влияят и от инфлацията. — Той се изсмя с ужасен пронизителен писклив гласец.

— Значи ще получа сумата, независимо от промените на пазара?

— Един милион долара на шейсетия ти рожден ден — потвърди Марвин, — каквото и да се случи, освен ако не настъпи свършекът на света. Дори и аз не мога да напиша полица за такова събитие — заяви той и отново зацвърча. — Както и да е, приятелю мой, ако за нещастие починаш преди шейсетия си рожден ден — Бог да те пази — наследниците ти ще получат незабавно пълната сума.

— Нямам наследници — отвърна Дейвид и се опита да си придаде отегчен вид.

— Не може да няма човек, на когото държиш — подпита Марвин. — Такъв хубавец като теб.

— Защо не ми оставите документите, господин Робък, а аз ще си помисля през уикенда. Обещавам да ви се обадя.

Марвин изглеждаше разочарован. Нямаше нужда от квалификационен курс, за да знаеш, че трябва да притиснеш клиента към стената още на първата среща, а не да му позволиш да ти се изплъзне, защото хората премисляха всичко и се отказваха. Устните му пресъхнаха.

Пат се върна от смяна в ранните часове на утрото и завари Дейвид да премисля срещата с Марвин.

Не скри подозрителното си отношение към този план. Дейвид винаги се бе грижил за проблемите, които изникваха, особено тези, свързани с финансите и Пат нямаше представа какво ще прави без Дейвид, без съветите му. Добре че Дейвид се бе занимавал с Марвин — Пат никога не намираше сили да откаже дори на търговците, които минаваха от врата на врата, за да продават никому ненужни четки.

— И какво ще правим? — попита Пат.

— Ще чакаме.

— Ама нали си обещах на Марвин, че ще му позвъниш?

— Знам, но нямам абсолютно никакво намерение да му звъня — призна Дейвид и прегърна Пат през раменете. — Готов съм да се обзаложа на сто долара, че Марвин ще ми позвъни в понеделник рано сутринта. И не забравяй, трябва да изглежда така, сякаш той е този, който драпа със зъби и нокти.

Когато си легнаха, Пат усети, че всеки момент ще получи пристъп на астма и най-добре да не разпитва Дейвид за подробностите. Нали Дейвид обясни няколко пъти, че няма да се наложи да се среща с Марвин.

Марвин се обади в осем и трийсет в понеделник сутринта.

— Надявах се да те хвана, преди да тръгнеш да продаваш акции и облигации — започна той. — Взе ли решение?

— Да, взех — отвърна Дейвид. — През уикенда обсъдих идеята с майка и според нея трябва да сключа застраховка за един милион, защото петстотин хиляди може и да не са чак толкова много пари, когато стана на шейсет.

Марвин бе доволен, че Дейвид не го вижда как се облизва.

— Доколкото разбирам, майка ти е доста разумна жена — бе единственият коментар.

— Може ли ти да се оправиш с документите? — помоли Дейвид. Всичко трябваше да изглежда така, сякаш той няма желание да се занимава с каквито и да е подробности.

— Разбира се — съгласи се на мига Марвин. — Изобщо не се притеснявай, приятелю. Остави досадната работа на мен. Убеден съм, че си взел най-правилното решение, Дейвид. Обещавам ти, че никога няма да съжаляваш.

На следващия ден Марвин се обади отново, за да съобщи, че документите са подготвени и остава само Дейвид да си направи рутинен медицински преглед. Брокерът подчерта „рутинен“ няколко пъти. Тъй като сумата беше доста голяма, налагаше се прегледът да бъде извършен от лекаря на компанията в Ню Йорк.

Дейвид вдигна голяма олелия, защото се налагало да пътува чак до Ню Йорк и добави, че както изглежда не е взел правилно решение, но след като Марвин му се моли дълго и настойчиво и приложи някои подлизурски хватки, Дейвид най-сетне се съгласи.

Марвин донесе документите за подпис на следващата вечер, малко след като Пат тръгна на работа.

Дейвид драсна подписа си на три отделни документа. Накрая записа името на Пат в малкото каре, което Марвин посочи с късия си дебел пръст.

— Това ли е единственият наследник, който ще посочиш — попита брокерът, — в случай, че починеш преди първи септември 2027

година — Господ да те пази. Вие с Пат женени ли сте?

— Не, живеем заедно — обясни Дейвид.

След като повтори още няколко пъти „приятелю“, последвано от „никога няма да съжаляваш“, Марвин си тръгна от апартамента, здраво стиснал документите.

— Единственото, което се иска от теб сега е да запазиш самообладание — нареди Дейвид на Пат, след като полицата вече бе подписана. — Не забравяй, че никой не ме познава като теб, а щом всичко приключи, ще прибереш един милион долара.

Когато същата вечер си легнаха, Пат копнееше да се любят, но и двамата бяха приели факта, че това вече е невъзможно.

На следващия понеделник двамата заминаха заедно за Ню Йорк, за срещата на Дейвид с главния медицински консултант на застрахователното дружество. Разделиха се на една пресечка от централата, тъй като не искаха да рискуват някой да ги засече заедно. Прегърнаха се отново, а Дейвид продължаваше да се притеснява дали Пат ще успее да се справи.

Две минути преди дванайсет, той влезе в медицинския кабинет — зад бюрото седеше млада жена в дълга бяла престилка, която му се усмихна.

— Добър ден — поздрави той. — Казвам се Дейвид Кравиц. Имам записан час при доктор Ройстън.

— А, да, господин Кравиц — кимна сестрата. — Доктор Ройстън ви очаква. Моля, последвайте ме.

Тя го поведе по дълъг скучен коридор към последната стая от лявата страна. На малка медна табелка бе написано „Доктор Ройстън“. Жената почука, отвори вратата и обяви:

— Господин Кравиц, докторе.

Доктор Ройстън се оказа нисък застаряващ мъж с няколко кичура коса, останали да стърчат на изгорялото му от слънцето теме. Носеше очила с дебели рамки и изглеждаше така, сякаш собствената му застраховка живот ще бъде осребрена в най-скоро време. Стана от стола, стисна ръката на пациента и каза:

— Доколкото си спомням, изследването е необходимо за застраховка живот.

— Точно така.

— Няма да ни отнеме много време, господин Кравиц. Това е рутинен преглед, но от компанията държат да се уверят, че сте здрав, след като полицата ви е за такава голяма сума. Седнете, моля. — Той посочи стол от другата страна на бюрото.

— И на мен сумата ми се стори висока. Щях да съм доволен и на половин милион, но брокерът бе толкова настойчив и убедителен...

— Някакви сериозни заболявания през последните десет години? — попита лекарят, без да проявява какъвто и да е интерес към качествата на брокера.

— Не. Обичайните настинки, но нищо, което бих могъл да нарека сериозно заболяване — отвърна той.

— Добре. Сред най-близките ви има ли хора, преживели сърдечен удар, болни от рак, с чернодробни оплаквания?

— Доколкото ми е известно, не.

— Баща ви жив ли е?

— И още как.

— В добро здравословно състояние ли е?

— Всяка сутрин ходи да тича, а през уикенда помпа като луд в местния фитнес център.

— Ами майка ви?

— Нито тича, нито ходи на фитнес, но няма да се учудя, ако го надживее.

Лекарят се разсмя.

— Някой от дядовците и бабите ви живи ли са още?

— Всички, с едно изключение. Дядо ми по бащина линия почина преди две години.

— А известна ли ви е причината за смъртта му?

— Просто издъхна, струва ми се. Поне така се изрази свещеникът по време на погребението.

— На колко години беше? — попита лекарят. — Спомняте ли си?

— На осемдесет и една, или и две.

— Добре — отвърна доктор Ройстън и отбеляза нещо на бланката. — Да сте боледували от следните болести? — попита той и вдигна пред него лист. Списъкът започваше с артрит и завършваше осемнайсет реда по-надолу с туберкулоза.

Дейвид бавно прочете дългия списък, преди да отговори.

— Не, от нито една — бе всичко, което каза, без да признава за астмата.

— Пушите ли?

— Никога не съм пушил.

— Пиете ли?

— Когато съм на гости. Приятно ми е да изпия по чаша вино на вечеря, но твърд алкохол не пия.

— Отлично — отбеляза лекарят и отбеляза нещо в последните квадратчета на бланката. — Сега да проверим височината и теглото ви. Елате тук, господин Кравиц, и се качете на кантара.

Лекарят трябваше да се изправи на пръсти, за да вдигне дървения маркер над главата на пациента.

— Метър и осемдесет и три — заяви той, след това се наведе към кантара, за да нагласи тежестите. — Не е зле. — Записа още две реда в доклада си. — Може би малко наднормено тегло. А сега, господин Кравиц, ще ми трябва проба урина. Вземете, ако обичате, пластмасова чашка, има оставени до съседната врата. Когато сте готов я оставете на гишето, след това заповядайте отново.

Лекарят записа още нещо, докато пациентът излизаше от стаята.

— Оставих я на гишето — съобщи Дейвид, когато се върна.

— Добре. Сега трябва да взема и кръвна проба. Бихте ли навили десния си ръкав? — Лекарят стегна десния му бицепс с гумен маркуч, докато вените изпъкнаха. — Ще усетите леко бодване — каза той. — Няма да боли.

Иглата влезе и той извърна глава, докато лекарят вземаше пробата. Доктор Ройстън почисти раничката и отгоре лепна малко парче анкерпласт. След това се приведе напред и лепна студения стетоскоп на различни места на гърдите на пациента като от време на време го караше да поема въздух, да задържа, или да издиша.

— Добре — повтаряше непрекъснато той. Най-сетне заключи: — Това е всичко, господин Кравиц. Налага се да прекарате още няколко минути с доктор Харви, надолу по коридора, за да ви направи рентгенова снимка и да ви позабавлява с електрическите си играчки, а след като сте готов, можете да си тръгвате за — той погледна записките си — Ню Джърси. Някой от дружеството ще се свърже с вас в близките дни, веднага щом резултатите са готови.

— Благодаря ви, доктор Ройстън — отвърна той, докато си закопчаваше ризата.

Лекарят натисна копче на бюрото и сестрата бързо се появи, за да го отведе в друга стая, където пишеше „Доктор Мери Харви“. Доктор Харви се оказа елегантна жена на средна възраст с късо подстригана посивяла коса. Чакаше го. Усмихна се на високия красив мъж и го помоли отново да си свали ризата, а след това да стъпи на платформата пред апарата за рентгенови снимки.

— Сложете ръце зад гърба си и дишайте. Благодаря ви. — След това го помоли да легне на кушетката в ъгъла. Наведе се над гърдите му и размаза някакъв гел по кожата, а накрая нагласи малки вендузи. Докато той гледаше към белия таван, тя щракна някакво копче и се загледа в екрана на монитора, поставен на бюрото. По изражението ѝ не личеше нищо.

Почисти гела с влажна памучна кърпа и нареди:

— Можете да си облечете ризата, господин Кравиц. Сега сте свободен.

След като се облече, младият мъж бързо напусна сградата и затича към ъгъла, където се бяха разделили. Прегърнаха се отново.

— Добре ли мина?

— Поне така мисля — кимна той. — Казаха, че ще ми се обадят, веднага щом резултатите са готови.

— Добре че нямаше проблеми. Искане ми се да не ти се беше случвало.

— Изобщо не мисли — каза Дейвид и притисна силно към себе си единственият човек, когото обичаше.

Марвин звънна седмица по-късно, за да уведоми Дейвид, че доктор Ройстън е съобщил, че изследванията му са безупречни. Сега от него се искаше да направи първата вноска от 1100 долара. Дейвид изпрати на „Женева“ чек още на сутринта. Следващите плащания бяха трансфери на първо число всеки месец.

Деветнайсет дни след седемнайсетата вноска, Дейвид Кравиц почина от СПИН.

След като прочетоха завещанието, Пат се опита да си спомни първото, което се искаше от него. Да се свърже с някой си господин Леви, адвокат на Дейвид и да остави всичко в неговите ръце. Дейвид го бе предупредил да не се занимава с нищо сам. Нека Леви, като негов пълномощник да заведе иск към застрахователната компания, а след това да прехвърли парите на Пат. Когато се съмняваш, не говори, бе последният съвет, който Дейвид даде на Пат, преди да умре.

Десет дена по-късно Пат получи писмо от представител на застрахователно дружество „Женева“, в което се настояваше за среща. Пат предаде писмото на адвоката на Дейвид. Господин Леви написа отговор, одобрен от клиента, в който се съгласи на среща в офиса на „Леви, Голдбърг и Леви“ в Манхатън.

— Патрик, има ли нещо, което искаш да ми кажеш? — попита го Леви няколко минути преди да пристигне служителят от отдел „Щети“.

— Ако има нещо, сега е моментът.

— Не, господин Леви, няма нищо — отвърна Пат, следвайки изричните инструкции на Дейвид в писмото.

От самото начало на срещата представителят на „Женева“ не откъсваше очи от наведената глава на Пат, а на господин Леви му стана ясно, че изплащането на тази полица съвсем не му е по сърце. Въпреки това адвокатът обори всички възражения, убеден в правотата си, защото само осем месеца по-рано, когато са провели пълно медицинско изследване, лекарите на „Женева“ сами са потвърдили, че Дейвид не е ХИВ позитивен.

Леви продължаваше да повтаря:

— Колкото и шум да вдигате, налага се компанията ви накрая да плати. — След това добави за повече тежест: — Ако не получа цялата сума, която дължите на клиента ми до трийсет дни, незабавно ще предам „Женева“ на съда.

Представителят попита Леви дали е склонен на сделка. Леви погледна Пат, който наведе глава още повече и отвърна:

— Не, разбира се.

Пат се върна в апартамента си два часа по-късно, изтощен и потиснат, уплашен, че може да получи пристъп на астма. Опита се да си приготви нещо за вечеря, но без Дейвид май нищо нямаше смисъл. Продължаваше да се чуди дали не трябваше да се съгласи на сделка.

Тази вечер телефонът звънна един-единствен път. Пат се втурна към него с надеждата да чуе майка си, или сестра си Рут. Оказа се, че е Марвин, който буквално виеше:

— Наистина съм загазил, Пат. Сигурно ще си загубя работата заради полицата, която издадох на приятеля ти Дейвид.

Пат каза, че искрено съжалява, но няма с какво да му помогне.

— Напротив — настоя Марвин. — Първо, ти можеш да поемеш изплащането на полицата. Така може и да ми се размине.

— Не е особено разумно — отвърна Пат и се зачуди какво ли би го посъветвал Дейвид.

— Дейвид не би искал да ме уволнят — молеше се Марвин. — Имай милост, приятел. Не мога да си позволя нов развод.

— Колко ще ми струва? — попита Пат отчаяно, само за да се отърве от Марвин.

— Ще получиш един милион долара в брой — почти изкрещя Марвин, — а ме питаш колко ще ти струва. Какво са хиляда долара на месец за богат мъж като теб.

— Да, но не съм сигурен, че ще получа милиона — усъмни се Пат.

— Това е вече уредено. — Гласът на Марвин стихна с няколко децибела. — Не би трябвало да ти го казвам, но ще получиш чека на трийсето число. Компанията е наясно, че адвокатът ти ги е притиснал яко... Дори няма да се наложи да правиш първа вноска, докато не получиш милиона.

— Добре — примири се Пат, воден от отчаяното желание да се отърве от брокера. — Ще го направя, но чак след като получа чека.

— Благодаря ти, приятелю. Ще намина утре вечер, за да оправим документите.

— Невъзможно — отвърна Пат. — Този месец съм нощна. По-добре да стане утре следобед.

— Няма да ти се налага да работиш нощна смяна, след като получиш чека — напомни му Марвин и се изкиска пискливо. — Късметлия — добави той, преди да затвори.

Когато Марвин пристигна в апартамента на следващия ден, Пат вече се колебаеше. Ако трябваше да се срещне отново с доктор Ройстън, истината щеше да излезе наяве. Щом Марвин го увери, че медицинският преглед ще бъде при който лекар той избере, че първата

вноска няма да се изисква незабавно, той се примири и подписа всички полици, като посочи Рут за единствената своя наследница. Надяваше се Дейвид, ако беше жив, да одобри решението му.

— Благодаря ти, приятел. Повече няма да те притеснявам — обеща Марвин. Последните му думи, преди да затвори вратата, бяха: — Уверявам те, че никога няма да съжаляваш.

Седмица по-късно Пат отиде на лекар. Прегледът не отне много време, тъй като Пат наскоро си бе правил пълен преглед. Но ето че при втория преглед, както лекарят си спомни, Пат му се бе сторил доста нервен и дори не прикри облекчението си, когато му звъннаха, за да му съобщят, че всичко е наред.

— Нищо ти няма, Патрик — каза той, — като изключим астмата, но положението си е както преди.

Марвин се обади седмица по-късно, за да уведоми Пат, че лекарят е одобрил застраховката и че той е успял да се пребори и остава на работа в „Женева“.

— Радвам се за теб — отвърна Пат. — Ами чекът ми?

— Ще ти бъде пратен в последния ден от месеца. Сега вече всичко е в ръцете на счетоводството. Сигурно ще го получиш ден преди датата за вноската. Вече ти казах, че ти печелиш.

Пат се обади на адвоката на Дейвид в последния ден от месеца, за да го попита дали е получил чек от „Женева“.

— Тази сутрин нямаше нищо в пощата — отвърна Леви. — Ще им се обадя веднага, може да са го изпратили. Ако не са, незабавно ще подам иск срещу тях.

Пат се зачуди дали да каже на Леви, че е подписал чек за 1100 долара, който на следващия ден трябваше да бъде осребрен, че имаше пари по сметка точно колкото да покрие този разход, а нямаше начин да събере сумата за следващата вноска. Всички пари, които му оставаха, отиваха за вноските, които Дейвид дължеше на животозастрахователната компания. Дейвид неведнъж му бе казвал, че когато се съмнява в нещо, най-добре да замълчи.

— Ще ти се обадя, преди да си тръгна довечера, за да ти кажа какво става — обеща Леви.

— Невъзможно — отвърна Пат. — Имам нощни смени цялата седмица. Дори вече е време да вървя на работа. Защо не ми се обадиш утре рано сутринта?

— Добре — съгласи се адвокатът.

Когато Пат се върна от работа рано на следващата сутрин, не можа да заспи. Въртеше се и се мятеше в леглото и се притесняваше как ще преживее до края на месеца, ако от банката осребрят чека му, а той все още не е получил милиона от „Женева“.

В девет и трийсет и една телефонът иззвъня. Пат грабна слушалката и с облекчение чу гласа на господин Леви.

— Патрик, снощи ми се обадиха от „Женева“, ти сигурно си бил на работа. Държа да ти кажа, че си нарушил златното правило на Леви.

— Златното правило на Леви ли? — попита озадачен Пат.

— Да, златното правило на Леви. То е много простичко, Патрик. Можеш да се осереш сам колкото искаш, можеш да осереш когото искаш, обаче никога не си позволявай да осереш собствения си адвокат.

— Нищо не разбирам.

— Лекарят ти е предал на „Женева“ проби от твоя кръв и урина и те са се оказали идентични с пробите, които доктор Ройстън е взел в лабораторията си на името на Дейвид Кравиц.

Пат усети, че кръвта се оттича от главата му, когато разбра, че Марвин го е изиграл. Сърцето му биеше все по-силно и по-силно. Неочаквано краката му омекнаха и той се строполи на пода, докато се опитваше да си поеме дъх.

— Чуваш ли ме, Патрик? — попита Леви. — Чуваш ли ме?

Двайсет минути по-късно екип лекари разбиха вратата, но Пат бе починал от инфаркт, причинен от пристъп на астма, минути преди да успеят да му помогнат.

Господин Леви не предприе нищо, преди да провери в банката на Пат, че чекът на клиента му за 1100 долара е бил осребрен от застрахователната компания.

Деветнайсет месеца по-късно, сестрата на Пат, Рут, получи един милион долара от животозастрахователната компания „Женева“, но едва след дълга и мъчителна съдебна битка, водена от „Леви, Голдбърг и Леви“.

Съдебните заседатели най-сетне приеха, че Пат е починал от естествена смърт, че застрахователната полица е била валидна по време на смъртта му.

Уверявам ви, че Марвин Робък съжаляваше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.